

СІНІЦА ў РУКАХ...

На хутары Сасновы Бор у сярэдзіне верасня працягваецца незвычайнае «жніво» — птушынае. Калі прырода пачынае сыходзіць на свой адпачынак, дык у арнітолагаў усё наадварот — у іх якраз самы актыўны перыяд. Менавіта ў гэты час у нашых крылатых братоў пачынаецца восенняя міграцыя. Абарыгенныя віды пакідаюць месцы гнездавання, падаюцца ў няблізкі вырай, а праз нашу тэрыторыю з Поўначы качуюць незлічоныя стаі маленькіх і вялікіх птушак. Для некаторых з іх Беларусь становіцца таксама выраем. Каб разабрацца ў гэтых складаных міграцыйных маршрутах, была пабудавана невялікая лясная станцыя кальцавання птушак каля аграсядзібы «Заімка лесуна». Гэткай ініцыятывай гаспадар сядзібы Дзмітрый ШАМОВІЧ і арнітолаг Дзяніс КІЦЕЛЬ вырашылі дапамагачь Цэнтру кальцавання пры Нацыянальнай акадэміі навук Беларусі. З 2014 года на станцыі было ўлічана больш за дваццаць тысяч крылатых. Адных толькі відаў — больш за сотню. Сярод звычайных аўсянак, заранак,

сініц, пеначак, чачотак, валавок і іншых відаў і падвідаў трапляюцца і зусім рэдкія экзэмпляры. У тым жа 2014 годзе была злоўлена і акальцавана пеначка-зарнічка — сапраўднае адкрыццё для айчыннай заалагічнай навукі. А зрабіў навуковы «сюрпрыз» менавіта Дзяніс Кіцель.

На гэтых фотаздымках Дзянісу дапамагае мінскі біёлаг Вольга ІЛЫНА. Каля сядзібы заўсёды нацягнутыя адмысловыя сеткі-пасткі. Кожную гадзіну арнітолагі абыходзяць гэтыя паветраныя невады і дастаюць свой крылаты «ўлоў», кладуць яго ў паркалёвыя торбачкі і адпраўляюцца кальцаваць.

— Часам за дзень трапляе ў сеткі да дзвюх соцень і больш птушак, бывае — зусім мала: раз на раз не выходзіць, — кажа птушкалоў. — Кожную птушку мы маркіруем адмысловым кальцом, заносім параметры птушынай асобіны ў архіўны журнал і хутка выпускаем на волю.

Анатоль КЛЯШЧУК, фота аўтара.
Расонскі раён.

Скарытайцеся
вашым смартфонам,
каб адсканаваць
QR-код і убачыць
больш фота.

